

Waor of niet waor?

Dick van Bloemendaal, aquarel: Jolette van Eijden

Hele kleine verhaoltsjes die soms warkeluk gebeurd bin en verhaoltsjes die ik uut m'n duum ézeugen het. Veur julie een vraag, mar veur mien een weet, welke wel of niet waor bin.

Kwaojongestreken

Toen ze in de kiepeslachterie een keer een grote haon 'eslacht han kreeg ik een poot mit de teeën d'r nog an en de pees van de spieren stak aan de of 'esneeë kant nog uut de poot. A'je an die pees trukke dan gingen die grote teeën heen en weer.

Dat was natuurluk een machtig mooi speultjse wat ik op school an m'n kameraoien liet zien en in de klas aan twee deerns die achter me in de schoolbanken zatten. Die verdillemesse deres vunden ut zo eng dat ze begonnen te schrauwe van angst en toen kwam de juffrouw vragen wat of ter an de hand was en hen ze me an de juffrouw verraaien.

Juffrouw Flesseloper (heur scheldnaam umdat ze altied op schoenen mit hoge hakken liep) was arg kwaod en stuurde me naor huus mit een breekje waarop de rede stung waarom ze me naor huus 'estuurd had. Dat breekje mos ik de volgende dag getekend deur m'n vaoder of moeder weer an d'r terug geven.

Ik bin uuteraord niet naor huus 'egaon mar ik het 'ewacht tot de school uut ging en toen bin'k mit de andere kienderen naor huus 'elopen. Dat breekje brande me aordig in m'n broekzak want ik mos ut toch laoten tekenen en onder ut broodeten s'avonds he'k ut egeuven. Pa vun ut wel leuk en hie mos ter um lachen, mar Poetje was hellig en vur straf mos ik drekt nao ut danken naor bed. Toen Pa laoter effe bie me kwam zei die dat ik zo iets niet weer mog doen want ik zou die deres de stupen wel op d'r lief kunne jagen van schrik.

Noe ik ut toch over stupen het schiet me nog iets te binnen. Toen Gaart Kiep an ut slachten was en hie net een kiep 'uplukt had mos hie effe uut de broek. Hie lei de geplukte kiep naost um op de grond en toen hie effe laoter te-

rug kwam was de kiep vort, eerst docht hie dat de anderen um weg'eleid han mar dat was niet zo. Effe laoter ziet hie die kaole kiep deur de schuur lopen mar die kakelde niet meer want z'n kop was der of. Toen ik Gaart vreug hoe dat noe kos zei die dat ut de stupen van de kiep waren waordeur ie nog effe kos lopen.

In de oorlog was der ook een poosje een jonge vent uut Amsterdam bie ons an ut wark, Bram heette hie. Ut was een aordige vent mar wel een beetje vreemd, as ie kwam deed'ie z'n broek en overhemd uut en truk z'n overal over z'n ondergoed an. Vrogger han ze an de muur een grote spieker usleugen waor ze de knienen an hingen as ze 'estreupt mossen worre en an die spieker hing Bram altied z'n kleren. Op een dag he'k een schierei in z'n broekzak udaon en toen Bram nao ut wark z'n eigen weer umkleedde en in z'n broekzak veulde stootte hie ut ei kepot. De struuf dreef um langs z'n been en

ut gaf een hele lilluke vlek in z'n broek.

Hie was zo hellig want hie docht dat de jongens ut 'edaon han, hie ging zo hevig tekeer dat ik toen woorden 'eheard het die me een beetje bang maakten en toen he'k mar verteld dat ik ut 'edaon had en niet de jongens. Op hoge poten ging hie naor Poetje en toen was vur mien de lol dur al meteen weer van of.

+++